

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Antal és Dr. Czakó Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Czakó Marianna ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a Bólyai János és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Szikinger István ügyvéd) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 16-án kelt 26.P.25.054/2007/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt és az alperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének jogsértést megállapító rendelkezését helybenhagyja, a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 4.000.000 (négymillió) forintra felemeli.

Ezt meghaladóan a felperes kereseti kérelmét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket, míg a fennmaradó 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A peres felek az első- és másodfokú költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jóhírnév megsértésének megállapítása és a jogkövetkezmények alkalmazása iránt előterjesztett módosított kereseti kérelmének részben helyt adva az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát azzal, hogy a ...-én kelt, a ...-nak megküldött

bejelentéseiben valótlanul azt a látszatot keltette, hogy a felperes az orvosi etikai normákat nagymértékben sérti és a marihuána fogyasztásának legalizálása mellett állt ki.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.200.000 forintot.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 408.000 forint le nem rótt kereseti illetéket. A fennmaradó le nem rótt 72.000 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 75. § (1) bekezdését és a 78. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Kifejtette, hogy az akkor hatályos Orvosi Kamaráról szóló 1994. évi XXVIII. törvény 25. §-a alapján alappal volt várható, hogy eljárás indul, és az alperes beadványainak tartalmából megállapítható volt, hogy szándéka is egyértelműen erre irányult.

Kiemelte, hogy az alperes által kitűzött cél és feladat az alapszabályba való felvétellel önkéntes alapon történt, nem hasonlítható egy állami szerv jogszabályban meghatározott hatásköréhez. Az alperes az általa vállalt feladatot végezte, erre irányult a tevékenysége, megfelelő eljárási renddel nem rendelkezik, „eszközeit” maga választja meg, ezért az elsőfokú bíróság az alperes felróhatóságának hiányára való hivatkozását nem fogadta el.

Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy önmagában egy eljárás kezdeményezése nem feltétlenül keletkeztet jogsérelmet, e körben vizsgálandó, hogy az eljárás megindítására milyen körülmények között került sor és az milyen tartalommal valósult meg.

Értékelte azt a köztudomású tény, hogy az alapítvány mögött álló egyház harcban áll a pszichiátriával, és azt is, hogy a felperessel szemben korábban jelentős sérelmeket okozó büntetőeljárás folyt, amely eredménytelen maradt. Arra nézve az elsőfokú bíróság nem tudott tényállást megállapítani, hogy az alperes milyen ismeretekkel rendelkezett a felperes egészségügyi problémáiról, de arról tudnia kellett, hogy a felperest korábban meghurcolták.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az alperes beadványaiban a sajtóközlésekre alapítva azt állította, hogy a felperes nem tartja be az orvosi etikai normákat, orvoshoz méltatlan nyilatkozatot tett az osztályán történetekkel kapcsolatosan, újra visszasságok tapasztalhatók vele szemben és egyes drogok legalizálása mellett állt ki.

A felperes tagadta, hogy olyan tartalmú nyilatkozatot tett, mint amit a lap, illetve az alperes neki tulajdonított. Az alperes pedig a ... címét idéző bejelentésében foglalt valóságalapját nem bizonyította.

Az ... oldalon megjelent cikk tartalmát az alperes eltorzította, mert a felperes nem a drogok fogyasztása mellett foglalt állást, hanem a drogfogyasztók büntethetőségének megszüntetése, a dekriminalizálás érdekében tett lépéseket. A két fogalom - a legalizálás és dekriminalizálás - nem rokonértelmű és nem is azonosítható fogalmak.

Kiemelte az elsőfokú bíróság azt, hogy ha egy szakorvossal kapcsolatban fogalmazza meg azt, hogy a drogok legalizálása mellett áll ki, az nagy mértékben és negatív módon érinti szakmai, valamint emberi megítélését is. Valótlan és sértő volt az alperes arra való hivatkozása is, hogy a felperes osztályán újabb visszaessékok történtek, illetve, hogy vele szemben etikai kifogások merültek fel.

Az elsőfokú bíróság mindezen körülményeket értékelve azt állapította meg, hogy az alperes az ...-hoz intézett beadványaival és azok sérelmezett tartalmával a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát megsértette. Az alperesnek a két sajtóközleményen kívül bizonyíték nem állt a rendelkezésére, ezért eljárása megalapozottnak, körültekintőnek nem minősült.

Az alperes jogellenes magatartásának megállapítását követően a károkozás tekintetében az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a perbeli szakértői és tanúbizonyítás alátámasztotta azt, hogy a felperes újabb egészségügyi panaszai az alperes által kezdeményezett eljárás miatt jelentkeztek. A részletesen feltárt fiziológiai és pszichés állapot alapján a szakvélemény is arra a következtetésre jutott, hogy az etikai eljárás résztényező lehetett a felperes panaszainak kiújulásában. ... tanú elmondta, hogy az alperesi magatartás a felperesnél szorongást váltott ki, ... tanú pedig arról számolt be, hogy a felperesnél súlyos depressziót állapított meg pszichotikus tünetekkel.

Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperes egészségét megviselte az etikai eljárás, illetve annak kilátásba helyezése. ... tanú előadása szerint a felperes általános állapotát a nála korábban lezajlott megbetegedés határozta meg, de panaszai keletkezhettek a perbeli magatartások következtében is.

Az elsőfokú bíróság az elviselt hátrányt 1.200.000 forint nem vagyoni kártérítéssel látta a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja és a 339. § (1) bekezdése, valamint a 355. § (1) és (4) bekezdése szerint kompenzálhatónak.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében kiemelte, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítélete a kártérítési igény mértékének elbírálása, annak megállapítása körében megalapozatlan.

A lefolytatott bizonyítás során az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával járt el, helyesen állapította meg, hogy személyiségi jogait az alperes megsértette, mellyel okozati összefüggésben kár érte. Az alperes által benyújtott beadvány célja egyértelműen az volt, hogy eljárás, eljárások induljanak. Az alperes előtt egyértelműen tudott volt, hogy jelentős érdeksérelmű büntetőeljárás folyt vele szemben, amelynek teljes megalapozatlansága megállapítást nyert. Az előzmények ismeretében az volt megállapítható, hogy az alperes kifejezetten azzal a céllal intézett alaptalan támadást ellene, hogy újabb sérelmeket okozzon, aminek az volt az oka, hogy a pszichiátriát mint tudományt és mint gyakorlati orvoslást tagadja.

Az alperes magatartása olyan alantas, szándékolt, aljas indokolságú volt, amellyel szemben a polgárjogi szankciók magas szintű alkalmazásával kell fellépni.

Előadta, hogy az eljárás megindulásáról való tudomásszerzést követően stresszhelyzetbe került, szívpanaszai kiújultak, ismételten fellépett depressziója és

orvosi beavatkozást kellett igénybe vennie. Anginás fájdalmai ismétlődtek, folyamatos halálfélelemben élt és el kellett végezni a szívkátéterezést is.

Az alperes az eljárás kezdeményezéséről ...-án szerzett tudomást, a műtéti beavatkozásra ...-én került sor, így hónapokig olyan helyzetben élt, amely saját magát és családját rendkívüli mértékben megviselte. Az elsőfokú eljárás tisztázta, hogy az alperesi magatartás megalapozatlan, félreértelmezett és eltorzított volt, ezért az jogellenesnek minősíthető, amelynek kompenzálásaként nem vagyoni kártérítés fizetendő.

Ennek jogalapját az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, azonban rosszul mérte fel a következményeket, mert az alperesi jogellenes magatartás az elmúlt öt évét beárnyékolta és jelenleg is beárnyékolja. Az alperesi jogellenes megnyilatkozások bizonytalansággal, rossz társadalmi közérzettel és a mindennapok során is kellemetlen életérzéssel töltik el. Hivatkozott arra, hogy szakmai hivatását igyekszik a legmagasabb szinten gyakorolni, ugyanakkor szakmai hivatásának megítélése az alperes részéről „vad uszításban és az alantas szándék érvényesítésében nyilvánul meg”. Fokozza a jogellenességet az, hogy az alperes tudomással bírt a korábbi megalapozatlan büntetőeljárásról, annak negatív hatásairól.

Kifejtette, hogy az orvostársadalomban való megbecsülésére, az emberi kapcsolataira, annak alakulására, a családon belüli helyzetének a megítélésére is kihatott az alperesi jogellenes tevékenység és az a fizikai fájdalom is, amelyet el kell viselnie, szintén az alperesi jogellenes magatartással van okozati összefüggésben.

Álláspontja szerint, mindezen következményekkel nincs arányban az elsőfokú bíróság által megállapított kártérítési összeg, mert nem volt figyelemmel az elsőfokú bíróság társadalmi, szakmai presztízisére, médiabeli ismertségére és arra, hogy évek óta eseti szakértőként az igazságszolgáltatásban is közreműködött.

Mindezek alapján kérte az alperest terhelő kártérítés összegének 8.000.000 forintra történő felemelését és az alperes perköltség megfizetésére kötelezését.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság amikor megállapította, hogy az eljárás kezdeményezésére irányuló bejelentéssel megsértette a felperes személyhez fűződő jogait. Jogellenesség hiányában még egy nyilvánvalóan súlyosabb következményekkel járó büntető feljelentés sem adhat alapot a személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítására.

Kifejtette, hogy valóban az eljárás megindításának szándékával tette meg a bejelentését, de az eljárás megindításának feltételeiről a kamara döntött, mivel a Magyar Orvosi Kamaráról szóló 1994. évi XXVIII. törvény akkor hatályos 27. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkezésre álló információk alapján osztotta álláspontját, és az etikai vétség alapos gyanúját a közölt tények alapján megállapította.

A sajtóhírek tekintetében előadta, hogy egy nyilatkozat megtétele, annak konkrét megfogalmazása ténykérdés, amelyet sajtó-helyreigazítás útján lehet korrigálni. A

felperes ilyen jogorvoslattal nem élt. Egy kívülálló tehát mindaddig feltételezheti, hogy a megjelent hír valós, ameddig annak cáfolata nem jelenik meg.

Előadta, hogy a dekriminalizálás tárgyában tett nyilatkozat tényét a felperes megerősítette és az az értelmezésbeli eltérés, ami a dekriminalizálás és a legalizálás fogalmai közt fennáll nyilvánvalóan nem lehet alapja a becsület, az emberi méltóság sérelmének megállapításának.

Bejelentésében az ... azon rendelkezésére hivatkozott, amely szerint az orvosnak fel kell emelnie a szavát a dohányzás, az alkoholizmus, a doppingszerek és a drogfogyasztás minden formája ellen. A felperes állásfoglalása csak úgy volt értelmezhető, hogy a drogfogyasztás bizonyos formája mellett kiáll. Ezért téves az elsőfokú bíróság ítéletének az a következtetése, miszerint a felperes által támogatott nyilatkozat nem minősül a legalizálás melletti állásfoglalásnak.

A bejelentése kizárólag a fogyasztás dekriminalizálására vonatkozó felperesi követelést érintette és tekintettel arra, hogy a fogyasztásra egyébként semmilyen tiltó szabály nem vonatkozott, véleménye szerint a dekriminalizálás igenis azonosítható a fogyasztás legalizálásával.

Kiemelte, hogy az alapítványt tevő egyháznak a pszichiátriával kapcsolatos álláspontja a jogellenesség szempontjából irreleváns és az sem várható el tőle, hogy a szükséges bejelentés megtételekor érintett személy egészségi állapotát figyelembe vegye. A felperesi pervitel megítélése szempontjából azonban jelentősége van annak a szakértői megállapításnak, miszerint a felperesnél egyebek mellett üldöztetési tartalmú túlértékelések jelentkeztek, és az elsőfokú bíróság határozata szerint is az etikai eljárás csak résztényező lehetett a felperes panaszainak kiújulásában.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében magyarázatra szorult volna az, hogy az eredeti 100.000 forintos igényt mi okból emelte fel a felperes 8.000.000 forintra, továbbá a bíróságnak is indokolnia kellett volna, hogy miért éppen 1.200.000 forintot állapított meg nem vagyoni kártérítés címén.

Az ítélet arra nézve nem tartalmazza az elsőfokú bíróság azon indokolását, hogy nem fogadta el azt a hivatkozást, hogy törvényesen bejegyzett jogi személyként, az alapszabályának megfelelően járt el. Az alapítvány feladatába tartozik a törvénysértések, visszaélések alapos gyanúja esetén felügyeleti vagy hatósági szerveknél eljárások kezdeményezése, tehát rendeltetésének megfelelően járt el és felróhatósága nem állapítható meg.

Az alperes fellebbezése nem alapos, a felperes fellebbezése részben megalapozott a következők miatt.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helytállóan állapította meg a tényállást, az arra alapított jogi következtetésével és az így meghozott érdemi döntésével a másodfokú bíróság csak részben értett egyet, a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása körében azonban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A Fővárosi Ítéltábla a személyiségi jogsértés megállapítása tekintetében teljes mértékben egyetértett az elsőfokú bíróság által meghozott döntéssel annak indokaira kiterjedően.

A másodfokú bíróság általánosságban arra mutat rá, hogy a Ptk. 78. § (1) bekezdésének megfelelően a törvényi védelem alatt álló jóhírnevet a személy társadalmi értékelésének befolyásolására alkalmas tényállítások, tényközlések határozzák meg, amelyek csak akkor lehetnek az adott személy értékelésének reális alapjai, ha azok az objektív valóságot fejezik ki, függetlenül a tényközlő felróhatóságától, jó vagy rosszhiszeműségétől.

A jóhírnevet a valóságot meghamisító olyan tényállítások sértik, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy objektív társadalmi értékelését. A hírnévrontást a közlés tartalma valósítja meg. A közlés lehet közvetlen vagy közvetett, a mástól szerzett értesülés továbbadása ugyanúgy megvalósíthat jóhírnévsértést, mint a közlő saját állítása. Hírnévhez való jog sérelmét elsősorban az a tényállítás valósítja meg, amely valótlan tartalmú. Az, hogy egy adott közlés valóságot tartalmaz-e, objektíven kell megítélni, ebből a szempontból annak nincs értékelhető jelentősége, hogy a közlés tévedésen alapult-e, vagy a közlő jóhiszeműen járt-e el. Az objektív jogsértés megvalósulása esetén annak sincs jelentősége, hogy a közlést közérdekű szempontok indokolták-e. Nem felel meg az objektív valóságnak az a közlés sem, ha az való tényeket tartalmaz ugyan, de ezek megtévesztésre alkalmas csoportosításával, lényeges körülmények elhallgatásával a valóságot hamis színben tüntetik fel.

A közélet szereplőinek a közéletben kifejtett tevékenységükkel összefüggésben velük szemben megfogalmazott kritikát, bírálatot nagyobb türelemmel kell elviselniük, azonban ez nem jelenti azt, hogy a közszereplők kötelesek lennének eltérni a róluk megfogalmazott valótlan állításokat.

Az alperesi alapítvány - amelyet a szcientológiai egyház hozott létre - ...-én a...-hoz két írásbeli bejelentést küldött el, amelynek egyikében a ... című napilapban a felperesnek tulajdonított nyilatkozatot rögzítette, hogy a ... addiktológiai osztályán visszaes körülmények kerültek feltárára, ami nagy felháborodást keltett és erre a felperes nem az Orvosi Etikai Kódex előírásait szem előtt tartva nyilatkozott. Emiatt kérte a felperes személye elleni eljárás kezdeményezését.

A másik, ugyanazon a napon kelt bejelentés szerint újabb visszaeságok kerültek napvilágra, a felperes kiállt a kábítószer-fogyasztás dekriminalizálása, a marihuána fogyasztása mellett, és mint a szakmai körökben az egyik legelfogadottabb addiktológus szakorvos felemelte a szavát a könnyű drogok legalizálása érdekében. Emiatt az alperes indítványozta a felperessel szembeni vizsgálat lefolytatását.

A ... által - a megindult eljárás során - felvett jegyzőkönyv szerint a panaszos, az alperes nevében eljáró ... úgy nyilatkozott, hogy a felperes „ügyéről” a ... című lapból szereztek tudomást, magával a szerzővel nem is találkoztak és az újság által közölteken kívül más bizonyítékkal nem rendelkeznek. Az Etikai Bizottság határozatával az etikai vétség gyanúja miatt előterjesztett panaszt elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy a panaszban foglaltakat az alperes bizonyítani nem tudta és azt az időközben lezajlott kórházi és rendőrségi vizsgálat sem igazolta.

A ...-nak tagjai egyhangúlag hozták meg határozatukat.

A feltárt tényállás alapján helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az alperes bejelentéseivel jogsértést követett el.

Általánosságban megállapítható - és a Legfelsőbb Bíróság több határozatában is megerősítette -, hogy önmagában az a tény, hogy valaki bejelentést, feljelentést tesz személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg és kártérítő felelősség alapjául attól függetlenül nem szolgálhat, hogy az eljárás nem zárul a felelősség megállapításához. A megindult eljárás keretében dönthető el ugyanis az érvényesített jog alapossága vagy alaptalansága.

Annak sincs jelentősége, ha utóbb a bejelentésbeli tények a bizonyítási eljárás tükrében nem minősülnek valónak, feltéve, ha ezek a tényállítások nem sértőek, indokolatlanul bántóak, illetve durván sértő kifejezést nem tartalmaznak. A személyhez fűződő jog megsértésének megállapítását nem alapozhatja meg az sem, hogy a bejelentésben, feljelentésben megfogalmazott értékítéllettel, minősítéssel, következtetéssel az érintett személy nem ért egyet.

Az általánosságban kialakított joggyakorlat azonban nem zárja ki azt, hogy a bejelentésekben, feljelentésekben tett teljesen megalapozatlan, valótlán tényállítások, indokolatlanul megalázó megfogalmazások esetén a személyhez fűződő jogok sérelme miatt a jogvédelem alkalmazható és indokolt legyen.

Jelen perben a rendelkezésre álló iratok alapján az volt megállapítható, hogy az alperesnek - saját maga által is hangsúlyozottan - feladatkörébe tartozik a törvénysértések, visszaélések alapos gyanúja esetén a különböző eljárások kezdeményezése, azonban a felperessel szemben egy olyan bulvárlapban megjelent cikkekre alapította a ... részére benyújtott bejelentését, amit semmilyen adat, tény, bizonyíték nem támasztott alá. Az alperesnek nem is állt más rendelkezésére a bejelentéstételekor, csak az újságcikk, ráadásul egy olyan újságban megjelent cikk, amely köztudottan bulvár jellegű. Ennek ellenére az alperes azt minden ellenőrzés nélkül való tartalmúnak elfogadva használta fel a felperessel szemben.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint megengedhetetlen és mindenképpen jogsértő magatartásnak minősül ha egy társadalmi szervezet minden alap, kontroll, bizonyíték nélkül kezdeményez etikai vizsgálatot, ráadásul egy olyan, a társadalom széles körét foglalkoztató ügyben, mint a drogfogyasztás, annak legalizálása vagy dekriminalizálása. Különös jelentőséggel bírt az, hogy az etikai vizsgálatokat egy olyan személlyel szemben kezdeményezték, aki köztudott szaktekintélye ennek a területnek, ráadásul a felperest korábban nagy sajtóviszhangot kiváltó eljárásban egyszer már meghurcolták teljesen megalapozatlanul.

A másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy sem az etikai vizsgálat, sem a további rendőrségi és egyéb eljárások nem találták megalapozottnak az alperes által írtakat. A Fővárosi Ítéltábla - az elsőfokú bíróság által megfogalmazottakon túl - kiemeli azt is, hogy az alperesi bejelentések megalapozatlan közléseket tartalmaztak, annak megtételekor az alperes kirívóan okszerűtlen, visszaélésszerű magatartást tanúsított, fellépése felperessel szemben - különös tekintettel az alperes által sem vitatott kiindulópontokra - oly mértékben megalapozatlan volt, amelyre az alperesi alapító okiratban rögzített felhatalmazás sem adhat magyarázatot. Az alperes a ...-

hoz előterjesztett valótlan tartalmú bejelentéseivel egyértelműen megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Az alperes sem az etikai vizsgálat, sem a peres eljárás során nem tudta bizonyítani, hogy a felperes kórházi, addiktológiai osztályán „újabb visszaesések” történtek, hogy a felperes az orvosi etikai normákat nagymértékben sérti, és hogy a marihuána legalizálása mellett állt ki. Ezen közlések valótlanságuk mellett - mintahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen meg is állapította - egyben sértő tartalmat is hordoznak. Ugyanis az, hogy egy szakember a drogfogyasztók kezelése tekintetében kifejti a véleményét, az aggályait fogalmazza meg a tervezett jogszabályi változtatásokkal szemben szigorúan orvosi szempontból nem jelenti egyben azt is, hogy a drogok legalizálásával, vagyis törvényesítésével egyetért. Ez az alperesi értelmezés a felperes tényleges álláspontjának olyan mértékű elferdítése, amely a felperesi nyilatkozatokból, a felperes által köztudottan képviselt elvekből a logika mindenki által alkalmazandó egyszerű szabályaival sem vezethető le.

Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően helytállóan rendelkezett a jogsértés megállapításáról.

A Fővárosi Ítéltábla a szubjektív jogkövetkezmény alkalmazása körében úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a perben feltárt körülményeket nem megfelelően mérlegelte, a felperes javára megállapított nem vagyoni kártérítés összege nem tekinthető arányban állónak az alperesi jogsértés súlyával.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Ezen túlmenően a nem vagyoni kártérítés körében az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatát és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatot kell irányadónak tekinteni.

A nem vagyoni kár az adott személyiség értékminőségében a jogsértés miatt bekövetkezett csökkenés ellensúlyozására hivatott, mértékének pedig ahhoz kell igazodnia, hogy ez a személyiséget jellemző helyzet milyen mértékű kedvezőtlen irányú változást idézett elő a jogsérelmet szenvedett félnél. Tehát elsősorban azt kell vizsgálni ebben a körben, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben járt olyan következménnyel, hogy az adott személyről kedvezőtlen értékítélet alakuljon ki, és ez mennyiben hatott ki társadalmi megítélésére.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a nem vagyoni kártérítés jogintézménye nem szakítható el a kártérítés általános szabályaitól. Ennek megfelelően szükséges a

jogellenes, felróható magatartás, valamint olyan hátrány bekövetkezése, amely csak nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható, és a kettő között okozati összefüggésnek kell fennállnia.

A kártérítés mértékének megállapításánál pedig az eset összes körülményeit, a jogsértés tárgyi súlyát és a bekövetkezett jogkövetkezményeket kell értékelni.

Tekintettel arra, hogy az elszenvedett sérelem és annak mértéke nehezen bizonyítható, a bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül is elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a nem vagyoni kártérítés a jogsértőnek minősített közlésekkel okozati összefüggésben felmerült hátrányok miatt ítélt meg.

A perben bizonyítást nyert, hogy az alperesi jogsértő közlések a felperest rendkívüli módon megviselték, egészségügyi állapotát, magánéletét és a szakmai körökben a megítélését is hátrányosan befolyásolták. Ezt a másodfokú bíróság köztudomású tényként is elfogadta, azonban a felperes a bizonyítás során még alá is támasztotta. Igazságügyi orvos-szakértői vélemény állt rendelkezésre, amely megerősítette a felperesi előadást, hogy a „pszichikai megterhelést jelentő etikai eljárás stressz állapota valószínűsíthető résztényező lehetett” panaszai kiújulásában.

A Fővárosi Ítéltábla a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapítható hátrányokra, az ebben a körben kialakult bírói gyakorlatra, a jogsértés tárgyi súlyára és nyilvánosságára tekintettel úgy ítélte meg, hogy az alperesi jogsértés kiemelkedő súlyú volt, a felperest egy olyan helyzetben érte ismételt megalapozatlan támadás, amikor már a korábbi büntetőeljárás hatását kezdte feldolgozni. Az alperesi jogsértés következtében a kollégái előtti eljárásban kényszerült ismételten magyarázkodásra, az orvosi hitvallását, szakmai hozzáállását ért alaptalan támadás miatt. A jogsértés jellegére is tekintettel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a felperes által elszenvedett hátrányok mindenképpen egy magasabb összegű nem vagyoni kártérítést indokolnak. A másodfokú bíróság ennek megfelelően a Pp. 206. § (3) bekezdése szerinti mérlegeléssel a nem vagyoni kártérítés összegét 4.000.000 Ft-ban és járulékaiban állapította meg, ezért az alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét a Pp. 253. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával felemelte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően határozott, amelynek során figyelemmel volt a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, valamint a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2011. március 10.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Varga Edit s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő